# ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

26. října 2006 *

Ve věci C-371/04,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 30. srpna 2004,

**Komise Evropských společenství,** zastoupená G. Rozetem a A. Aresuem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

**Italské republice,** zastoupené I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (zpravodaj) a G. Arestis, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. března 2006,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 1. června 2006,

vydává tento

## Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Italská republika tím, že nezohlednila profesní zkušenost a počet odsloužených let získané v jiném členském státě pracovníkem Společenství zaměstnaným v italské veřejné službě, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 10 ES a 39 ES, jakož i čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství (Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 15, dále jen „nařízení").

## Právní rámec

2 Článek 7 odst. 1 nařízení stanoví:

„S pracovníkem, který je státním příslušníkem členského státu, nesmí být na území jiného členského státu z důvodu jeho státní příslušnosti zacházeno jinak než s tuzemskými pracovníky, jde-li o podmínky zaměstnávání a pracovní podmínky, zejména z oblasti odměňování, propouštění a návratu k povolání nebo opětného zaměstnání, pokud se stal nezaměstnaným."

## Postup před zahájením soudního řízení

3 Na základě stížnosti požádala Komise dopisem ze dne 18. prosince 2001 Italskou republiku o informace týkající se situace státního příslušníka Společenství, který vyučoval ve francouzské veřejné škole na základě pracovní smlouvy uzavřené s comitato d'assistenza scolastica italiana (výbor pro podporu italského školství, dále jen „Coascit") a jehož profesní zkušenost nebo počet odsloužených let získané ve Francii nebyly následně v Itálii zohledněny. Na uvedenou žádost Italská republika neodpověděla.

4 Dopisy ze dne 25. března a 12. srpna 2002 požádala Komise opět Italskou republiku o informace týkající se situace uvedeného státního příslušníka, jakož i situace dalších stěžovatelů, kteří se setkali s podobnými problémy, a to nezohledněním profesní zkušenosti nebo počtu odsloužených let získaných v jiném členském státě. Požadovala obecněji informace týkající se italské právní úpravy a správní praxe v této oblasti.

5 Z důvodu neposkytnutí odpovědí na tyto žádosti a po zaslání výzvy ze dne 19. prosince 2002 Italské republice k předložení jejích vyjádření vydala Komise dne 15. května 2003 odůvodněné stanovisko a vyzvala tento členský stát k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby vyhověl tomuto stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení.

6 Vzhledem k tomu, že odpověď na uvedenou výzvu nebyla uspokojivá, podala Komise projednávanou žalobu.

## K žalobě

7 Na podporu své žaloby uplatňuje Komise dva žalobní důvody, jeden vycházející z porušení článku 10 ES a druhý z porušení článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení.

### *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 10 ES*

8 Úvodem je třeba připomenout, že Soudní dvůr může i bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky stanovené v článku 226 ES pro podání žaloby pro nesplnění povinnosti (viz zejména rozsudky ze dne 31. března 1992, Komise v. Itálie, C-362/90, Recueil, s. I-2353, bod 8; ze dne 27. října 2005, Komise v. Itálie, C-525/03, Recueil, s. I-9405, bod 8, a ze dne 4. května 2006, Komise v. Spojené království, C-98/04, Sb. rozh. s. I- 4003, bod 16).

9 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že cílem postupu před zahájením soudního řízení je dát dotčenému členskému státu příležitost jednak splnit své povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství, a jednak užitečně uplatnit důvody na jeho obranu proti výtkám Komise (rozsudek ze dne 2. února 1988, Komise v. Belgie, 293/85, Recueil, s. 305, bod 13, a usnesení ze dne 11. července 1995, Komise v. Španělsko, C-266/94, Recueil, s. I-1975, bod 16). Zachování pravidel tohoto postupu tak představuje základní záruku zamýšlenou Smlouvou o ES za účelem zajištění ochrany práv dotčeného členského státu. Pouze tehdy, je-li tato záruka dodržena, může kontradiktorní řízení u Soudního dvora tomuto soudu umožnit rozhodnout, zda členský stát skutečně nesplnil povinnosti, jejichž porušení je tvrzeno Komisí (výše uvedené usnesení Komise v. Španělsko, body 17 a 18). Konkrétně účelem výzvy je v postupu před zahájením soudního řízení vymezit předmět sporu a sdělit členskému státu, vyzvanému k předložení jeho vyjádření, skutečnosti nezbytné pro přípravu jeho obrany (rozsudek ze dne 5. června 2003, Komise v. Itálie, C-145/01, Recueil, s. I-5581, bod 17).

10 V projednávaném případě však výzva dopisem ze dne 19. prosince 2002 nezmiňuje výtku vycházející z porušení článku 10 ES.

11 Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba není přípustná, pokud jde o návrh na určení, že Italská republika nesplnila své povinnosti vyplývající z uvedeného článku.

*K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení*

12 Komise odkazuje na rozsudky ze dne 15. ledna 1998, Schöning-Kougebetopoulou (C-15/96, Recueil, s. I-47), ze dne 12. března 1998, Komise v. Řecko (C-187/96, Recueil, s. I-1095), ze dne 30. listopadu 2000, Österreischischer Gewerkschaftsbund (C-195/98, Recueil, s. I-10497), a ze dne 12. května 2005, Komise v. Itálie (C-278/03,

Sb. rozh. s. I-3747), a uplatňuje, že zásada rovného zacházení s pracovníky Společenství, vyplývající z článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení, brání tomu, aby doba zaměstnání ve srovnatelné oblasti činnosti, dosažená jedním z těchto pracovníků v určitém členském státě, nebyla zohledněna správou jiného členského státu při určení podmínek výkonu povolání, jako odměňování, zařazení nebo profesní kariéra, zatímco zkušenost ve veřejné službě tohoto posledně zmíněného státu by byla zohledněna.

13 Ve světle této judikatury porušila Italská republika v této věci dotčená ustanovení tím, že nezohlednila zkušenost nebo počet odsloužených let získané v jiných členských státech pracovníky zaměstnanými v italské veřejné službě, zejména ve veřejných sektorech školství a zdravotnictví.

14 Italská vláda naproti tomu tvrdí, že povinnost veřejných orgánů členského státu uznat za určitými účely doby předchozího zaměstnání v jiném členském státě je vázána na dvě kumulativní podmínky: jednak musí být oblasti činností vykonávaných v obou členských státech srovnatelné, a jednak činnost vykonávaná v jiném členském státě musí mít vztah k veřejné službě.

15 Pokud osoba, která vykonávala svou činnost v daném veřejném sektoru, byla přijata do zaměstnání na základě pracovní smlouvy podle soukromého práva, aniž by se zúčastnila výběrového řízení, není druhá podmínka splněna. Podle italské vlády uznání profesní zkušenosti a počtu odsloužených let získaných v jiném členském státě pracovníkem Společenství zaměstnaným následně v italské veřejné službě je podmíněno přijetím do zaměstnání na základě výběrového řízení, jak je tomu v Itálii.

16 V tomto ohledu vyplývá z ustálené judikatury, že podle článku 39 ES, pokud při přijímání personálu do zaměstnání na pracovní místa, která nespadají do rozsahu působnosti odstavce 4 tohoto ustanovení, veřejná instituce členského státu stanoví zohlednit předchozí profesní činnosti vykonávané uchazeči ve veřejné správě, nemůže tato instituce v případě státních příslušníků Společenství rozlišovat podle toho, zda tyto činnosti byly vykonávány v členském státě, kterému podléhá tato veřejná instituce, nebo v jiném členském státě (viz zejména rozsudky ze dne 23. února 1994, Scholz, C-419/92, Recueil, s. I-505, bod 12; výše uvedený rozsudek ze dne 12. května 2005, Komise v. Itálie, bod 14, a ze dne 23. února 2006, Komise v. Španělsko, C-205/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí – Sb. rozh. 2006, s. I-31*, bod 14).

17 Pokud jde o článek 7 nařízení, je třeba připomenout, že tento článek představuje pouze zvláštní výraz zásady nediskriminace zakotvené v čl. 39 odst. 2 ES ve zvláštní oblasti podmínek zaměstnávání, jakož i pracovních podmínek, a že tedy musí být vykládán stejným způsobem jako tento posledně uvedený článek (výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 15).

18 Z veškeré této judikatury vyplývá, že odmítnutí uznání profesní zkušenosti a počtu odsloužených let získaných při výkonu srovnatelné činnosti ve veřejné správě jiného členského státu státními příslušníky Společenství zaměstnanými následně v italské veřejné službě z důvodu, že se uvedení státní příslušníci před výkonem své činnosti ve veřejném sektoru tohoto jiného státu nezúčastnili výběrového řízení, nelze připustit, jelikož, jak uvedla generální advokátka v bodě 28 svého stanoviska, ne všechny členské státy přijímají do zaměstnání ve svém veřejném sektoru pouze tímto způsobem. Diskriminaci lze zabránit pouze tehdy, pokud jsou zohledněny doby srovnatelné činnosti ve veřejném sektoru jiného členského státu osobou zaměstnanou podle místních podmínek.

19 Stejně tak skutečnost, že státní příslušník Společenství, jako například státní příslušník Společenství, který podal první stížnost obdrženou Komisí v této věci, vykonával činnost na základě smlouvy uzavřené s Coascit, je nerozhodná, jelikož

není sporné, že tento státní příslušník vykonával svou vyučovací činnost podle takové smlouvy v rámci francouzské veřejné služby národního vzdělávání. Italská republika nepopřela, že tato činnost byla vykonávána dotčeným státním příslušníkem v souladu s francouzskými vnitrostátními předpisy.

20 Žádná skutečnost předložená italskou vládou pro odůvodnění neuznání profesní zkušenosti a počtu odsloužených let získaných uvedeným státním příslušníkem v jiném členském státě nemůže být tedy přijata.

21 Za těchto podmínek žalobní důvod vycházející z porušení článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení musí být považován za opodstatněný s upřesněním, že ohledně zaměstnání nezahrnutých pod čl. 39 odst. 4 ES nepřijala italská vláda do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku nezbytná opatření pro uznání profesní zkušenosti a počtu odsloužených let získaných v jiných členských státech příslušníky Společenství zaměstnanými následně v italské veřejné službě.

22 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba konstatovat, že Italská republika tím, že nezohlednila profesní zkušenost a počet odsloužených let získaných při výkonu srovnatelné činnosti ve veřejné správě jiného členského státu pracovníkem Společenství zaměstnaným v italské veřejné službě, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení.

## K nákladům řízení

23 Podle článku 69 odst. 2 jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Italská republika neměla v podstatné části věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Italská republika tím, že nezohlednila profesní zkušenost a počet odsloužených let získaných při výkonu srovnatelné činnosti ve veřejné správě jiného členského státu pracovníkem Společenství zaměstnaným v italské veřejné službě, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.